единъ пътъ преживяхъ, и се зарекохъ веднъжъ за винаги да не празднувамъ вече празднници и недоразумения.

Иво Доля е писалъ твърде много, во всякой случай много повече отколкото е потребно на единъ кандидатъ за безсмъртие, че, както е известно, безсмъртието е дългъ пътъ во времето, а на дълга пътя не всякога е удобно много багажъ, инакъ ще тряба да се хвърля изъ пътя. Азъ съмъ убеденъ че, за по пътъ къмъ безсмъртието, нему е доста поемата му По моста на времето, единъ епосъ въ деветъ песни, въ който е възпяно миналото на роднич му край, и не само то. На миналото поета гледа като на широкъ харманъ, на който хората вършеятъ житно зърно за бъдните дни. Това е една поема, твърде прилична на моята Кървава песень, въ която минало, сегашно, легенди, блянове, лъжата и истините на живота, неговата действителность и въобразените й възможности, сж разкошно възсъзладени, во форма невидена досега на Острова. Да, азъ се гордея че моята поема има голяма прилика съ поемата на Иво Доля, и някакво странно удовлетворение чувствувамъ въ това, че още като него не съмъ безсмъртенъ — а то моите мили съотечественици, само да подушатъ че съмъ такъвъ, биха ме изели съ парцалите на времето които висятъ тукъ-тамъ по мене. Наистина, азъ бихъ могълъ да ги отървж отъ констипацията на мозака имъ, но не ми е по вкуса да чистя глупави мозъци!

Езика на Иво Доля е тежъкъ, както сж тежки медените пити, току що извадени отъ кошеръ. Езикъ пъленъ съ медътъ на мисъльта, и може би за това тъй умразенъ на филолозите, които, като конски мухи, се вржтъ да изследватъ само онова което е подъ опашката на мисъльта. Умразата имъ къмъ поета и езика му е отплата, и по тефтеръ.* Но и Иво Доля не стои со сгърнати

---

* Разправията на филолозите съ Иво Доля прилича на нашенските разправии. Тя е предизвикана отъ въпроса за литературния езикъ и господството въ него на едно отъ наречията — северно или южно. Разликата между тия наречия е горе-долу такава каквато и между нашите. Главното нещо въ тая разпря е правописа, звуковете (и буквите които ги означаватъ) и ударението на думите, което се вади и мени главно отъ самите звукове и характера на промената имъ. Любопитно е, че тамшните филолози не сж способни да разбержтъ значението на литературния езикъ, т. е. езика на културата, и искатъ да удържжтъ, дори да усилятъ, провинциалната му физиономия. Искатъ симфоническите концерти да се давали съ благосклонното участие на панагюрски тъпанъ и сопотнанска гайда. И тамъ искатъ да се пишело — да си послужимъ съ наши примери — мола, хода оратъ, права, настоещи, блеща (= и за блéща и за блещя) и пр. Разбира се, и тамъ Стара Планина ще надвие Средня Гора, — освенъ ако не приемемъ че лилипутите иматъ правo да надделеятъ гиганта.